

Událost a její „čas“ / Čas událostný (vnitřní, přivlastněný)

O události mluvíme vždycky tam a pouze tam, kde v nějakém „dění“ najdeme počátek a konec, které můžeme odůvodněně připsat jedné a téže události jakožto pouze vnitřně sjednocenému celku. Je to tedy událost sama, která má svou integritu na starost, takže to je jen ona sama, kdo rozhoduje o tom, že takový počátek je jejím vlastním počátkem, a že její konec je jejím vlastním koncem. Není tomu tedy tak, že by počátek rozhodoval o tom, co bude následovat jako „jeho“ událostné dění, a není to konec, který by rozhodoval o tom, že událost končí. Pokud počátek a konec události chápeme jako jakési dva extrémy, dvě meze události (a v tom by se skrývala závažná chyba), je to událost sama, kdo si tyto dva extrémy přisvojuje jako své vlastní. A protože to, co se děje mezi těmito dvěma extrémy, náleží do události jako její vlastní dění (k němuž ovšem obojí, totiž počátek i konec, k události náleží jako její počátek a konec a tedy jako její součást, jako její „jsoucností“), a protože ani počátek, ani konec, ani kterákoli „jsoucnost“ události mezi nimi nejsou do události jen nějak pojaty či zahrnuty, nýbrž představují vnitřně semknuté, sjednocené časové (a – jak uvidíme – aktivně časující) dění, musíme tento časový charakter události, který je jí vlastní, pojmově odlišit od každého časového charakteru jednak jiných (pravých) událostí, ale také od časového charakteru nepravých událostí všeho druhu, tj. od jakéhokoli dění, které zůstává v nějakém ohledu neintegrováno. (Proto povaha vnitřní integrity pravé události musí být tématem zvlášť důkladně zkoumaným a analyzovaným.) Proto musíme odlišit „vnitřní čas“ (vlastní, přivlastněný čas) události považovat za něco od události neodlučného, a to na rozdíl od „obecného času“ jakožto prostředí, v němž se taková událost odehrává (ale který onomu vnitřnímu času události nemůže onen jeho s událostní neodlučně spjatý charakter pokytnout, nýbrž právě naopak se ustavuje jen jako okolní prostředí, jímž různé události (a dokonce pravé i nepravé) spolu časově (a podobně i prostorově) souvisí. Tak vzniká nutnost se tázat po zdroji a původu jak každé konkrétní (jednotlivé) události, tak po původu jejího vnitřního, osvojeného času. A ovšem také otázka po tom, jak vlastně dochází k tomu, že si onen svůj vlastní čas může taková událost osvojovat a přisvojovat, odkud ho bere – nebo přesněji: odkud je jí poskytován.

(Písek, 070309-4.)